

Izba
zářivá

Julien Sandrel

Ljndeni

Izba zázrakov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Julien Sandrel

Izba zázrakov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ljndeni

JULIEN SANDREL

IZBA
ZÁZRAKOV

Ljndeni

Matilde.

Mojej dcére a môjmu synovi.

*So, tell me something, Miss Thelma.
How is it you ain't got any kids?
I mean God gets you something special,
I think you oughta pass it on.*

RIDLEY SCOTT, *Thelma & Louise*

I
MÔJ KRÁL'

– Ludo, je najvyšší čas! Tak šup, nech ti to nemusím opakovať stokrát. Vstaň a obleč sa, inak to nestihneme. Už je deväť dvadsať.

Tak nejako sa začal deň, ktorý mal byť najhorším v mojom živote. Ešte som netušila, že môj život sa už čoskoro rozdelí na obdobie pred sobotou 7. januára 2017, 10.32, a po nej. Že už navždy bude to *pred*, minúta, ktorej plynutie by som tak veľmi chcela naveky zastaviť, tie úsmevy, prchavé okamihy šťastia, obrazy navždy vryté do temných zákutí mojej mysle. A navždy bude to *po*, všetky tie „prečo“ a „keby“, tie slzy, výkriky, nekresťansky drahá maskara roztekajúca sa mi po líkach, jačiace sirény, pohľady plné odporného súcitu, neovládateľné kríče v žalúdku, ktorý to odmieta prijať. To všetko bolo predo mnou, pravdaže, zahalené tajomstvom, ktoré poznali iba bohovia – ak nejakí existovali, o čom som veľmi pochybovala. Čo si tí hore v ten deň o 9.20 mysleli? *O jedného viac či menej, na tom predsa nezáleží? Naozaj to chceš? Nie som si celkom istý, ale prečo nie? Napokon, pravda, prečo nie, svet sa preto nezrúti.* To všetko, bohovia aj moje srdce, bolo v tej chvíli úplne mimo mňa. Bola som iba ja, krôčik od bodu zlomu, od zvratu,

spoza ktorého už niet návratu. Bola som sama a hromžila som na Euda, ktorému bolo, ako inak, všetko úplne jedno.

V duchu som skuvíňala, že sa z toho chalana raz zbláznim. Polhodinu som sa márne snažila dostať ho z postele. Na poludnie sme sa mali stretnúť s mojou matkou a spolu ísť na obed. Tú osobnú kalváriu som podstupovala vždy raz za mesiac, ale tentoraz som mala v pláne zastaviť sa cestou na Haussmannovom bulvári a kúpiť si krvavočervené lodičky, o ktorých som snívala, odkedy sa začali výpredaje. Chcela som si ich obuť na pondelňajšiu schôdzu s najvyšším šéfom kozmetickej spoločnosti Hegemónia, pre ktorú som dňom aj nocou drela už dobrých pätnásť rokov. Viedla som tím dvadsiatich ľudí oddaných vznešeným ideálom vývoja reklamy a inovácií šampónu, ktorý navždy skoncuje s vašimi lupinami, čo v preklade znamenalo, že jedna z dvesto testovaných žien sa po jeho použití úplne zbavila šupín vo vlasoch. To, že nám právne oddelenie Hegemónie po urputných bojoch udelilo povolenie uvádzať túto formuláciu, som v tom čase považovala za jedno zo svojich osobných víťazstiev. Išlo o zásadnú vec z hľadiska predaja, zvýšenia môjho platu, letných prázdnin s Eudom a nových lodičiek.

Eudo síce niečo brblal, ako inak, nakoniec sa však rozhodol požiadavke svojej matky vyhovieť. Nasúkal sa do príliš úzkych džínsov s príliš nízkym driekom, ošpliechal si tvár vodou, päť minút si dômyselne prepracovanými pohybmi ježil vlasy, napriek mrazivému rannému vzduchu si odmietol dať čiapku, nezrozumiteľne niečo zamumlal, ale ja som presne vedela, čo chce povedať (to fakt musím ísť s tebou?), nasadil si slnečné okuliare, vzal pod pazuchu skejt – špinavú, na oboch stranách počmáranú dosku, na ktorú

som každý štvrtý deň kupovala nové pretekárske kolieska –, obliekol si ultraláhkú červenú páperku značky Uniqlo, zhrabol balíček plnených čokoládových sušienok, vysákal ovocnú výživu ako päťročné decko a konečne privolal výťah. Pozrela som na zápästie. Hodinky ukazovali desať hodín dvadsaťjeden minút. Skvelý medzičas. Zatiaľ ideme podľa môjho na sekundu presne vyrátaného harmonogramu. Nechala som si rezervu, človek nikdy nevedel, ako sa ranný rituál jeho veličenstva Ľudovíta Veľkého pretiahne.

Vonku bolo nádherne, na jasnej zimnej oblohe ani obláčika. Priezračný vzduch mrazivých dní som odjakživa milovala. Najmodrejšie a najčistejšie nebo som videla počas služobnej cesty v Moskve. Ruská metropola je pre mňa kráľovnou zimnej oblohy. V ten deň sa aj Paríž zahalil do moskovského hávu a vrhal na nás oslnivé pohľady. Spolu s Ľudom sme vyšli z nášho domu v desiatom obvode a vydali sa popri kanáli Saint-Martin k železničnej stanici Gare de l'Est. Prepletali sme sa medzi rodinkami na prechádzke a turistami zhyponotizovanými pohybom nákladných lodí, ktoré sa šinuli cez plavebnú komoru pri Moste Eugena Varlina. Ľudo sa na svojej štvorkolesovej doske hnal predom mnou. Sledovala som ho pohľadom a bola pyšná na ten kúsok chlapa, ktorý z neho vyrástol. Mala by som mu to povedať – také myšlienky treba vysloviť, inak sú celkom nanič –, ale neurobila som to. Ľudo prešiel v poslednom čase výraznou zmenou. Prudko sa vytiahol, ako býva v jeho veku zvykom, krehké chlapčenské telíčko sa premenilo na dobre stavané telo tínedžera a na stále bacuľatých lícach, zatiaľ bez stôp akné, sa mu začali objavovať prvé náznaky budúcej brady. Všetko nasvedčovalo, že z neho raz bude krásavec.

Čas tak rýchlo letí. Vybavil sa mi obraz, ako sa prechádzam po nábřeží Valmy, pravou rukou tlačím petrolejovo-modrý kočík a v ľavej držím mobil. Pri tej spomienke som sa zrejme pousmiala. Alebo sa mi to zazdalo, až keď bolo po všetkom? Pamäť ma zrádza, ťažko si vybavujem myšlienky, ktoré sa mi v tých zlomových okamihoch prehánali hlavou. Keby som sa len mohla vrátiť o niekoľko minút naspäť, bola by som pozornejšia. A keby som mohla vrátiť niekoľko mesiacov, ba rokov, toľko vecí by som zmenila.

Ozvala sa najnovšia pieseň od The Weeknda, čo mi Ľudo stiahol do smartfónu ako zvonenie. Volal J. P. Dopekla! Prečo mi šéf volá v sobotu ráno? Isteže, nebolo to prvý raz. Keď človek pracuje pre gigant ako Hegemónia, musí rátať s tým, že občas treba vyriešiť naliehavý prípad. Keď si to slovo dnes vybavím, keď niekto použije výraz „naliehavý prípad“, naberá úplne iný význam. Ak treba dotiahnuť prezentáciu, spustiť spotrebiteľský test či odsúhlasiť flakón, už nikdy nepoviem, že to je naliehavý prípad. Čo na tom môže byť také naliehavé? Ide o život? V tej chvíli som však takto neuvažovala. Iba som sa v duchu spýtala, čo má J. P. také súrne, že mi to musí povedať hneď a zaraz. Tušila som, že to nejako súvisí s pondelňajším pracovným stretnutím. Takže to je naliehavé. Životne dôležité. Bez váhania som zdvihla. Ľudo spomalil, viezol sa popri mne a očividne mi chcel niečo povedať, ale nedala som mu šancu. Predsa som mu jasne naznačila, že telefonujem, čo nevidí? Šomral si popod tie svoje drobné fúziky, že mi tiež chce povedať niečo dôležité. Aspoň si to myslím. A aj sa dôležito tváril. Nikdy sa nedozviem, čo mi chcel povedať. Som si istá, že posledné myšlienky, ktoré som venovala synovi, vôbec neboli pekné. Niečo v tom zmysle, že si

ustavične vyžaduje moju pozornosť, ale on si pre mňa ne-nájde ani minútku, je to sebecký pubertiak a nenechá ma ani sa nadýchnuť, doriti. Tuším posledné slovo, čo sa mi prehnilo hlavou v súvislosti s malou bytosťou, ktorej som dala život, stovky hodín ju kolísala, nespočetne ráz si s ňou spievala, ktorá ma toľkokrát rozosmiala, na ktorú som ne-raz bola taká pyšná a tešila sa z nej, posledné slovo, ktoré zaškrípalo v mojich zhrdzavených mozgových závitoch, bola vlastne nadávka. Taká hanba! Taká nespravodlivosť!

Ludo nahlas zafunel, vzal červené slúchadlá, čo sa mu až dovedy hompálali na krku, a veľavýznamne si ich nasa-dil na uši, ešte zaručal, že je to so mnou furt o tom istom, že večne iba pracujem, potom prudko došliapol pravou nohou a vyhodil skejt na zvažujúci sa chodník. Keby som v tej chvíli neriešila s J. P. po telefóne naliehavý prípad – opravu obrázkov v powerpointovej prezentácii –, prejavil by sa u mňa materinský inštinkt, ktorý nás prinúti vykriknúť: „Spomal, kam sa rútiš?“ a ktorý od chvíle, čo vyšli zo škôlky a stali sa z nich veľkí školáci, lezie našim potomkom neskutočne na nervy. Reflex, ktorý je z teoretického hľadiska úplne nanič, ale v praxi môže zburcovať utlmenú pozornosť. Výkrik mi uviazol hlave. V Hegemónii sa na matky s deťmi dívajú takpovediac cez prsty, hoci oficiál-na politika jasne hlása, že Hegemónia je za rovnoprávnosť mužov a žien a podporuje matky zamestnané v spoločnos-ti na ceste k úspechu. Lenže medzi teóriou a praxou býva priepastný rozdiel. Niečo iné je politika, ktorou sa fir-ma prezentuje navonok, a niečo iné prax, odvrátená stra-na spoločnosti, páky, čo zariadenia, aby zastúpenie žien vo výkonnej moci veľkých spoločností bolo smiešne nízke. Vždy som bojovala o kariérny postup, preto neprichádza-

lo do úvahy, aby som, hoci aj v sobotu o 10.31, prerušila pracovný telefonát prejavmi materinského citu.

Zatiaľ čo mi J. P. rozvláčne vysvetľoval, aké zmeny budem musieť v priebehu nedele urobiť, roztržito som poškľobovala po Ľudovi. Rútil sa ako divý. Všimla som si, že má uši zaštipľované slúchadlami, a jasne si spomínam, že som v duchu dúfala, že si nepustil hudbu príliš nahlas a uvedomuje si, akú rýchlosť na skejte nabral. Potriasla som hlavou. Povedala som si, že je už dosť veľký a mala by som sa prestať oňho strachovať, nech ide o čokoľvek, lepšie povedané, keď o nič nejde. Áno, keď nejde o nič. Neuveriteľné, koľko myšlienok preletí počas niekoľkých sekúnd človeku hlavou. Neuveriteľné, ako nezmazateľne sa tých niekoľko sekúnd môže v nasledujúcom okamihu vryť od pamäti.

Posledný pohľad na displej smartfónu, 10.32. Pomyslela som si, že dám šéfovi nanajvýš tri minúty, lebo sa blížime k stanici metra.

Začula som dutý zvuk, znelo to ako siréna parníka v stave ohrozenia. Bol to nákladiak. Zdvihla som hlavu a čas sa zastavil. Hoci ma od neho delilo približne sto metrov, výkriky okoloidúcich boli také prenikavé, akoby som bola priamo na mieste činu. Telefón mi vypadol z ruky. Zvrieskla som. Vykrútila som si členok, spadla som, vstala, zhodila z nôh lodičky a rozbehla sa, tak ako som ešte v živote nebežala. Nákladiak zastal. Nekričala som iba ja. Asi desať ľudí, ktorí sa v ten krásny zimný deň vyhrievali na slniečku, spozornelo. Jeden otecko zakryl synovi oči. Koľko rokov mohol mať? Možno štyri či päť. Nebol to pohľad preňho. Ani vo filmoch sa takéto scény neukazujú. Nikdy. Nikomu. Nanajvýš v náznakoch. Trochu ohľaduplnosti v tomto surovom svete, prosím. Už som celkom blízko. Znova som

vykrikla, hodila sa na zem, cítila som, že si odieram kolenná, bolesť som však nevnímala. Tú určite nie. Ludo. Ludo. Ludo. Ludo. Môj milovaný Ludo, moje všetko. Ako opísať neopísateľné? Jeden zo svedkov udalosti neskôr použil slovo „vlčica“. Zavýjala som ako ranená vlčica. Bila som rukami okolo seba, škriabala zem, triasla sa, držala som Ludoovu hlavu v dlaniach. Vedela som, že sa ho nemám dotýkať, že sa s ničím nemá hýbať, ale nedalo mi to. Večný rozdiel medzi teóriou a realitou. Nemohla som sa nečinne prizeriť, ako leží na zemi. Pritom som mu iba s plačom držala hlavu a čakala, podchvíľou som kontrolovala, či dýcha. Dýcha? Dýcha. Nedýcha. A zasa dýcha. Prvá pomoc dorazila v rekordnom čase. Ujal sa ma jeden zo záchranárov, lepšie povedané, pokúsil sa ma odtrhnúť od Ľuda. Dala som mu zaucho. Ospravedlnila som sa. Usmial sa. Všetko si pamätám. Jeho rázne a zároveň pokojné pohyby, jeho nepekňý nos, chlácholivý hlas, naučené slová, odchádzajúcu sanitku. Podarilo sa mi zachytiť útržky slov. Detská pohotovosť. Nemocnica Roberta Debrého. Oddelenie intenzívnej starostlivosti. To bude v poriadku, pani. Nie, nebude to v poriadku. Idem s vami. Zviezla som sa na zem. Zachytil ma. Svaly, od okamihu nehody napnuté na prasknutie, mi vypovedali službu. Posadili ma na stoličku v slnkom zaliatej kaviarni. Telo mi odmietalo poslušnosť. Vnútorosti sa mi vzbúrili, vyvracala som raňajky na stolík v hipsterskom bare, ktorý sa v okamihu vyprázdnil. Utrela som si ústa, vypila pohár vody, zdvihla hlavu.

Okolo mňa sa nič nezmenilo, nebo bolo takisto modré a jasné. Pozrela som na hodinky. Aj tie sa rozbili. Ciferník popraskal, ručičky zastali. Nemý svedok. Stále ukazovali 10.32.

RÁNO

Volám sa Ludo, bývam v Paríži, mám dvanásť a pol roka, vlastne už skoro trinásť. Zbožňujem fucik, japonské animované filmy, Maître Gimsa, pokémonovské kanály na Youtube, nátierku, ktorá obsahuje viac palmového oleja ako palmový olej (ten žart milujem), filmy z deväťdesiatych a nultých rokov (nie, to nie je od veci), vôňu výfukov, kriklavé skejtbordy, prsia našej matikárky Ernestovej, matiku aj bez prs slečny Ernestovej, svoju skvelú starkú Odettu, mamu (väčšinou).

A myslím si, že som mŕtvy.

Normálne o sebe rozprávam dosť nerád, ale vzhľadom na okolnosti a na to, že ste tu, patrí sa aspoň zhruba vám priblížiť, s kým máte tú česť a čo sa stalo.

Žijem sám s mamou. Volá sa Telma. S ňou som prežil aj posledné ráno. Rád by som vám povedal, že bolo výnimočné, že sme si ho užili, že sme sa k sebe pritúlili a dobre si pokecali. V skutočnosti to, bohužiaľ, bolo bezútešné ráno ako každé iné, ale veď to je nakoniec úplne normálne. Človek neprežíva každú hodinu ani každý deň, akoby boli posledné, to by bolo únavné. Žijeme, to je všetko. Môj život s mamou je presne o tom.

Keď sa tak nad tým znova zamyslím, to ráno bolo úplne super. Som si istý, že mama má na to úplne iný názor. Viem,